

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 29 de gener del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats Srs. Vincent ANIÈRE i Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Que en l'audiència celebrada el 17 de juny del 2016, el Procurador Sr. A. C. R., actuant en nom i representació dels Srs. X. B. A. i M. T. G. A.interposava demanda contra XXX, S.A., en declaració de nul·litat de l'ordre de compravenda del producte "Crèdit Link note caja Madrid II Sub 3,25%" emesa pel Sr. B., per error vici del consentiment i, restitució de la pèrdua que va suposar el producte contractat, interessos i costes, i després d'invocar els fonaments de Dret que considerava d'aplicació al cas, demanava de dictar sentència declarant:

"1.- LA NUL·LITAT DE L'ORDRE DE COMPRAVENDA DEL PRODUCTE "Crèdit Link note Caja Madrid II Sub 2,25%" emesa pel senyor X. B. A. per error vici del consentiment, amb restitució de la suma de SEIXANTA-DOS MIL DOS-CENTSDOS EUROS AMB SETANTA-SIS CÈNTIMS (62.202,76.- €) que és l'import de la pèrdua del producte contractat, haurà d'ésser majorats amb el pagaments dels interessos legals generats fins a la data del pagament efectiu de la suma abans referida-

2.- Que es declari que l'entitat bancària XXX ha estat negligent en el compliment de les seves obligacions com a comissionista prestadora de serveis d'inversió i dipositària de valor- i sigui condemnada al pagament de la restitució de la perdia del capital valorat en SEIXANTA-DOS MIL DOS-CENTS EUROS AMB SETANTA-SIS CÈNTIMS (62.202,76 €) en concepte de danys i perjudicis, per la vulneració dels drets dels consumidors, més els interessos legals generats fins a la data del pagament efectiu de la suma abans referida, amb expressa imposició de costes, honoraris de procurador i advocats a la part defenent."

II.- En data 22 de juliol del 2016 el Procurador Sr. C. P. S., actuant en nom i representació de la XXX, S.A., contestava a la demanda, oposant-se a la mateixa i, formulava, amb caràcter previ al fons, excepció de prescripció de l'acció.

III.- Les parts van presentar oportunament els seus escrits de rèplica i dúplica, i posteriorment de conclusions, reiterant els seus arguments i oposant-se als de l'adversa.

IV.- El Tribunal de Batlles va dictar Sentència en data 09-07-2018 i va decidir:

“PRIMER.- Desestimar l'excepció de prescripció de l'acció.

SEGON.- Estimar íntegrament la demanda interposada pels Srs. X.B.A. i M.T. G.A. contra XXX, S. A.

SEGON.- Declarar l'anul·labilitat del contracte de compravenda del producte Credit link note Caja Madrid II Sub 3,25% formalitzat el 27 d'agost del 2010 (foli 33), condemnant a la XXX, S.A. a restituir als Srs. B. i M. la quantitat de 62.202,76 €, juntament amb els interessos legals devengats per aquesta d'ençà el 22 de juliol del 2016 i, al pagament de les costes processals causades, inclosos honoraris d'advocat i de procurador.”

V.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació la representació processal de la societat XXX SA i, en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions, demana la seva revocació, imposant a l'adversa les costes del procediment.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Carles CRUZ MORATONES.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- En el present procediment, la part agent Srs. X. B. A. i M. T.G.A. reclamen front la part defenent XXX,SA (XXX) en demanda en la que sosté una petició de nul·litat del contracte de compra de deute subordinat de Caja Madrid de data 27.8.10 per import nominal de 100.000€ i la condemna de la part defenent a reintegrar-li la suma de 62.202,76€ més els interessos legals des de la data de 22.7.16, més costes.

La sentència d'instància estima íntegrament la demanda amb imposició de les costes causades en la instància a la part defenent.

Contra tal decisió s'alça la part vençuda.

SEGON.- Consideracions prèvies

Com ja hem dit en reiterades ocasions cal fer unes consideracions prèvies que situen el litigi en la nostra realitat actual.

I) En primer lloc, cal que ens referim a l'abordatge de la normativa aplicable a la contractació d'aquesta naturalesa. Alguns sectors doctrinals s'inclinen per l'aplicació de la normativa clàssica sobre la contractació civil fruit que, en especial, en tractar la delicada qüestió de l'error en el consentiment que, lògicament, sempre s'ha abordat amb cautela ja que la seguretat jurídica del trànsit civil o mercantil es pot veure afectada. Aquesta òptica jurídica es fonamenta en un punt de partida que sempre ha estat l'històricament més comú, que és la igualtat precontractual de les parts contractants (igualtat formal) i que, sens dubte amb èxit, s'ha incorporat a la nostra cultura jurídica. En el dret andorrà també imperava la igualtat formal pròpia dels drets liberals del segle XIX fins que es van acollir les correccions dels drets nacionals i del comunitari favorables a la igualtat material.

Una altra òptica –coincident amb la doctrina de la Sala- entén que aquests conflictes amb productes financers s'han d'abordar des de l'òptica més actual, que parteix de la no igualtat real de les parts contractants en el sector bancari i de les grans corporacions no només davant del consumidor individual sinó també davant altres empreses. En els convulsos i canviants temps actuals, en què la globalització dels moviments econòmics i financers els situa a escala mundial (o europea), l'accés a les fonts d'informació i de decisió i als recursos financers comunitaris està a l'abast tan sols d'unes quantes societats o sectors financers i està molt allunyada dels consumidors i de les petites i mitjanes empreses, que no tenen, per la seva dimensió, implantació en diversos mercats mundials com sí que la poden tenir les grans corporacions multinacionals. Aquest és l'entorn en el qual, per a aquest sector doctrinal i jurisprudencial, ha d'enquadrar-se la resolució d'aquests conflictes jurídics de caràcter massiu que sorgeixen en la nostra societat. En definitiva, es tracta d'emmarcar l'entorn en el qual ens movem amb la realitat social del temps en què han de ser aplicades.

En aquesta línia s'ha pronunciat també el nostre entorn internacional com és en el cas d'Espanya resulta especialment clarificadora la Sentència del Ple de la Sala Civil del Tribunal Suprem de 9.5.13 i 20.1.14, i en l'àmbit

de la Unió Europea el TJUE, en sentències de 27 de juny de 2000, Océano Grupo Editorial i Salvat Editores, C-240/98 a C-244/98 apartat 25; de 26 d'octubre de 2006, Mostaza Claro, C-168/05 apartat 25; de 4 juny 2009, Pannon GSM C-243/08 apartat 22; de 6 d'octubre 2009, Asturcom Telecomunicaciones, C40/08 apartat 29; 3 de juny de 2010, Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08 apartat 27; de 9 novembre de 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08 apartat 46; de 15 de març de 2012, Perenièová i Pereniè, C-453/10 apartat 27; de 26 abril de 2012, Invitel, C-472/10 apartat 33; de 14 juny 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10 apartat 39; de 21 de febrer de 2013, Banif Plus Bank Zrt, C-472/11 apartat 19; de 14 de març de 2013, Aziz VS Caixa d'Estalvis de Catalunya, C-415/11 apartat 44, i de 21 de març de 2013, RWE Vertrieb AG, C 92/11, apartat 41).

D'aquest posicionament jurisprudencial en poder extraure les següents notes: **a)** "l'asimetria informativa" existent entre l'Entitat que comercialitza productes financers i el client detallista o minorista; **b)** que l'abast de la normativa MIFID (Directiva 2004/39, relativa als mercats d'instruments financers) té les arrels en el dret andorrà en la necessitat d'actuar conforme a les exigències de la bona fe o l'equitat; **c)** que cal realitzar al client minorista un test de conveniència (quan es d'aplicació la Directiva MIFID) quan la contractació no ha estat precedida d'un servei d'assessorament per part de l'Entitat financera sinó que ha estat el mateix client el que, coneixent per endavant el producte, ha optat per contractar un producte financer; **d)** que el test ha de ser d'idoneïtat (en aplicació de l'esmentada Directiva) quan sí que hi ha hagut un assessorament previ personalitzat (no mitjançant canals de distribució o destinada al públic en general) en matèria d'inversió que ha convençut el client que li convé aquell producte; **e)** **que la informació personalitzada al client ha de ser comprensible i adequada sobre el producte en qüestió i ha d'incloure una advertència clara dels riscos que assumia i que, a la vista de la seva situació financera i dels objectius d'inversió, aquest producte era el que més li convenia;** **f)** el vici en el consentiment ha de ser sobre un extrem rellevant (com el caràcter aleatori del contracte i sobretot els riscos assumits); **g)** ha de donar-se aquest vici en el moment de la gènesi o perfecció del contracte (no després) perquè se'n deriva una representació errònia per part del client que l'impulsa a contractar allò que no coneix en la seva plenitud; i finalment **h)** el vici en el consentiment ha de ser sempre excusable i no ho és si amb la diligència exigible al client detallista aquest podia conèixer l'abast real del que pretenia contractar.

II) En coherència amb aquest últim raonament, hem d'incloure també una altra consideració preliminar. Consisteix a examinar el marc en el qual sorgeixen aquestes contractacions entre ciutadans o societats mercantils.

Així, quan es parla de la diligència exigible a un comerciant hem d'introduir alguns matisos que són transcendents. No són suficients per se ni les condicions o titulacions dels ciutadans individuals ni el volum de les societats mercantils per exigir-los una diligència que superi les dificultats de comprensió d'aquesta classe de contractacions, que per si mateixes són complexes i sobretot tècniques.

Són **complexes** perquè preveuen molts esdeveniments que la part contractant no coneix per endavant atès que no formen part de la seva activitat quotidiana i així mateix en desconeix el verdader abast.

Són **tècniques** perquè inclouen una sèrie de vocables i fórmules que són propis dels professionals de l'economia. Això també incideix –exigència d'equanimitat– en la forma i la profunditat de la informació que han d'oferir les Entitats bancàries i financeres. Els temps actuals exigeixen celeritat en la formalització de les operacions i resulta freqüent que no es pugui disposar del temps necessari per explicar als no iniciats (clients minoristes) el significat de totes i cadascuna de les clàusules contractuals i sobretot de les seves conseqüències pràctiques.

III) Finalment, cal deixar reflectit un altre aspecte consubstancial en la relació dels clients amb les Entitats bancàries. **El principi de confiança** és l'eix pel qual discorre tota relació entre client i Entitat. És el nucli dur de la relació que s'estableix entre tots dos. Juntament amb el sector sanitari, l'econòmic financer és segurament el que més se solidifica sobre una relació de confiança. Es disposen els recursos econòmics propis, no a qualsevol, sinó a la part que ens ha merescut la confiança en la seva acurada gestió dels recursos aliens que se li confien. Ha estat sempre així en el sector bancari i, per això, cal entendre i comprendre que, a vegades, es prenen decisions de disposició basades exclusivament en la confiança de l'oferent, que generalment s'ha guanyat la confiança per serveis prestats amb una lleialtat i honestat irreprouxable. No era infreqüent en la pràctica diària que la paraula donada en aquest sector (entre client i empleat d'Entitat) fos suficient per iniciar una disposició de fons a favor de l'altra part, sens perjudici de la formalització escrita posterior.

Aquesta realitat (temps molt convulsos des del punt de vista econòmic, complexitat molt elevada en les relacions comercials i relacions comercials basades en el principi de confiança) no es pot desconèixer quan s'aborden tant la valoració de la prova com la interpretació de les normes aplicables en els conflictes com el que aquí resoldrem.

TERCER.- Fets provats

Varies qüestions fàctiques han quedat plenament acreditades: 1) que els clients reclamants no eren clients professionals, sinó que es pot qualificar de “minorista”, com ja va concloure l’entitat en l’any 2011 (foli 38); 2) que no sabem quina informació van rebre de l’entitat perquè no s’han proposat testimonis de l’entitat que duïen a terme les tasques d’assessorament de les inversions dels agents. Si ens atenem al document 2 de la demanda (l’original no l’ha aportat la part defenent) observem que es tracta d’un sol full d’una cara en el que només es fa esmentat a a) rendibilitat de l’inversor; b) esdeveniments ISDA; c) amortització anticipada per esdeveniment de crèdit; d) pagament d’interessos i e) ordre de compra i condicions generals. Al final del document i després de la signatura i amb lletra més petita s’inclou una “**Nota al subscriptor**” en el que textualment es llegeix: “****l’inversor assumeix directament el risc de l'emissor i els riscos inherents a les operacions amb instruments financers derivats i productes estructurats fora de mercats regulats (OTC) i que, sota certes circumstàncies de mercat, podria perdre part de la seva inver (sic) inicial; * La valoració que pugui proporcionar el Banc no es pot interpretar en cap moment com a compromís ni garantia de realització; * L’inversor declara que la seva subscripció és inferior al 25% del total del seu patrimoni financer i que el pes del total de productes de XXX és inferior al 40%; * Aquest producte no és reintegrable fins al seu venciment***” (la negreta és nostra, foli 33); 3) en data 15.5.13 (el venciment dels 3 anys pactats va tenir lloc el 26.4.13) es va fer la liquidació del producte “CREDIT LINK NOTE CAJA MADRID II sub 3,25%” i es va pagar als agents la suma de 30.059,75€ (dels 100.000€ invertits) i no se li va explicar per carta (foli 35) que era la valoració que l’agent de càlcul BBVA havia comunicat a XXX.

QUART.- Producte adquirit: Deute subordinat

Tot i que XXX en la seva contesta es refereix en diverses ocasions a participacions preferents de Caja Madrid com el producte adquirit pels agents, el cert és que a la vista del document 2 de la demanda consistent en el contracte abans referit en la descripció del producte és diu que és deute subordinat de Caja Madrid. Això ja és un indicatiu que no resulta palesa quines característiques adornen el producte adquirit perquè sembla que ja indueixen a una certa confusió.

El deute subordinat són també títols valors de renda fixa amb rendiment explícit, emesos habitualment per entitats de crèdit i grans societats, en els quals el cobrament dels interessos pot estar condicionat a l’existència d’un determinat nivell de beneficis. L’estructura econòmica de les obligacions subordinades és idèntica a de les obligacions simples; la diferència rau en la seva situació jurídica en cas de fallida o procediment concursal de l’emissor. Tot i que són títols valors diferents a les

participacions preferents, coincideixen en diverses característiques, així en el cas de les entitats financeres que són emissors habituals d'aquest deute subordinat, aquest tipus de deute computa com a recursos propis en el capital de l'entitat emissora, per aquesta raó i també perquè compleix certs requisits que el fan semblar parcialment al capital social de les entitats de crèdit, el deute subordinat és considerada, juntament amb les participacions preferents, com un híbrid de capital.

Per tant, a la vista de la naturalesa i característiques tant de les participacions preferents (ho vàrem fer en la STJC 436/16 i en altres posteriors) com de deute subordinat (STJC 174/18), no pot dir sense més que es tracta de títols valors abstractes, que el seu titular és propietari dels mateixos i que l'únic que li produeix és l'obtenció d'un dividend superior o inferior en atenció a uns beneficis, sinó que hi ha una vinculació jurídica continuada entre el seu titular i l'emissor, que només s'extingeix quan el titular procedeix a la seva venda o l'emissor els amortitza, el mateix que un accionista quan adquireix una o diverses accions, no és només propietari d'un títol valor, sinó que participa de manera continuada a la societat, deixant de ser-ho quan transmet l'acció o la societat es dissol.

Així, la compra de participacions preferents o deute subordinat d'una entitat mercantil que està autoritzada a la seva emissió comporta una sèrie de drets i obligacions respecte a aquesta entitat que només finalitzen quan es venen aquests títols, s'amortitzen els títols o es liquida la societat, de manera que el contracte només es consuma quan passa algun d'aquests supòsits. I això concretament quan el venedor és la pròpia entitat emissora o qui intermèdia en la venda és una altra societat, com ocorre en el present cas (XXX).

CINQUÈ.- Deure d'informació de les entitats financeres i bancàries en el mar europeu i andorrà

Les obligacions de transparència informativa de les entitats bancàries andorranes són ja exigents després de l'entrada en vigor de la Llei 14/2010 de 13 de maig de règim jurídic de les entitats bancàries i règim administratiu bàsic de les entitats operatives del sistema financer que transposar la Directiva de la UE 2004/39/CEE) del Consell de 21.4.04 coneguda com MIFID (MARKETS IN FINANCIALS INSTRUMENTS DIRECTIVE) que ja havien estat implementades en la seva essència al Principat pels comunicats de la INAF (en especial el 163/05).

Tinguem present que en aquest Comunicat 163/05 exposava abans de la regulació concreta del seu contingut que *“En aquest sentit, l'INAF vol donar un marc a la disciplina professional del sector, mitjançant unes normes encaminades a enfortir el bon nom, reputació i prestigi de l'activitat financera*

andorrana i a evitar qualsevol pràctica que pogués infringir els bons usos i costums. Així doncs, les presents normes defineixen de manera explícita les obligacions que han de seguir les entitats del sistema financer per tal de mantenir i reforçar uns principis ètics i de conducta, i estableixen la prohibició de determinades pràctiques que són combatudes activament a nivell internacional i que el sistema financer andorrà no desitja acollir.

Cal tenir present que aquestes normes defineixen les regles ètiques i de conducta que les entitats financeres autoritzades a operar al Principat hauran de respectar en tot moment en el desenvolupament de les seves activitats. Constitueixen, per tant, una eina de referència en la qual no apareixen descrites totes les actuacions potencialment reprovables però inclouen una línia a seguir en tots els casos. De fet, representen una norma mínima per a totes les entitats del sistema financer i per tant cada entitat pot preveure normes addicionals més concretes o més precises a nivell intern”.

I a l'apartat 5 “Informació relacionada amb els clients” es pot llegir que “Les entitats hauran d’assegurar una correcta informació dels clients amb l’objectiu de permetre que aquests prenguin les seves decisions amb coneixement de causa dels riscos i dels costos als quals s’exposen. En aquest sentit:

- La informació a la clientela ha de ser clara, correcta, precisa, suficient i lliurada a temps (és a dir que encara pugui ser d'utilitat) per evitar la seva incorrecta interpretació i insistint en els riscos que cada operació comporta, molt especialment en els productes financers d'alt risc, i en els costos que representa (directament o indirectament) de forma que el client conegui amb precisió els efectes de l'operació que contracta. S'utilitzarà un llenguatge comprensible, facilitant les explicacions complementàries necessàries.

Qualsevol estimació haurà d'estar raonablement justificada i acompanyada de les explicacions necessàries per evitar malentesos”.

A continuació, la Llei 14/2010 ja esmentada en la seva Exposició de Motius llegim “Així, el capítol primer estableix els requisits que s'exigeixen de totes les entitats referides, destacant com a novetats els requisits relatius a les obligacions de transparència amb la clientela, alguns dels quals figuren actualment regulats mitjançant comunicats vinculants de l'INAF, i, sobretot, l'aplicació dels requisits exigits a les entitats financeres d'inversió també a les entitats bancàries i a les societats gestores d'organismes d'inversió col·lectiva.

En el seu article 37.1 ja disposa que “1. Qualsevol informació que les entitats operatives del sistema financer dirigeixen als seus clients, actuals o potencials, o difonen de tal manera que probablement sigui rebuda pels mateixos clients ha de ser transparent, imparcial, clara i no enganyosa i ha de resultar comprensible per a qualsevol integrant mitjà del grup al que es dirigeix o per als probables destinataris.”

Per acabar, l'article 39 de la mateixa llei preveu “Article 39 Normes de conducta. 1. Les entitats operatives del sistema financer han de vetllar pel bon funcionament i estabilitat del sistema financer i, a aquest efecte, estan obligades a

evitar qualsevol pràctica que pugui infringir els bons usos i costums que puguin posar en perill els principis ètics i de conducta acceptats a escala internacional. 2. L'INAF dicta els comunicats específics dirigits a definir les regles ètiques i de conducta aplicables a les entitats operatives del sistema financer andorrà d'acord amb els principis establerts pels reguladors internacionals.”

Això significa que les entitats bancàries andorranes havien conegut les normes MIFID des del mes d'abril de 2004 i el comunicat esmentat de l'INAF número 163/05 de 23.2.06 en vigor des del 31 de març següent. En aquest cas es va sotmetre al Sr. ., **però no a la Sra. G.** als testos d'idoneïtat i d'adequació en data 11.5.11. En conclusió, el nostre legislador i abans el regulador (INAF) insisteixen en la necessitat de que les entitats bancàries i d'inversió del nostre país siguin perfectament homologables a nivell internacional i que en matèria d'informació als clients s'exigeix que sigui transparent, clara, imparcial, no enganyosa i comprensible.

SISÈ.- Valoració de la prova practicada

Començarem per recordar que aquesta Sala ha establert una doctrina, continguda, entre d'altres, en les sentències de dates 15-11-2012 i 29-10-2013. (rotlles 155/12, 125/13 i 175/13) i més recentment en la 436/16 de 30.5.17 i 174/18 en un cas pràcticament idèntic), segons la qual el deure d'informació i comunicació que correspon a les entitats financeres envers els seus clients, encara que no estigui previst explícitament en el contracte es justifica en el deure de bona fe o d'equitat, com ja reconeix la part apel·lant en el seu recurs. O sigui que en tot contracte -sigui bancari o no ho sigui- les parts han d'actuar amb bona fe i això es dona quan s'informa de manera completa i exhaustiva sobre un producte financer a un client que no té especials coneixements financers. Això significa que calia deixar constància dels riscos del deute subordinat que són especialment elevats perquè posen en risc el capital invertit, cosa que allunya a tot inversor conservador. I si s'hagués fet aquell assessorament complet calia deixar **constància escrita** d'haver-ho fet per no veure's en el futur amb dificultats per demostrar-ho.

En segon lloc, en el cas present hem de posar en valor que si bé per la data del contracte de compra (27.8.10) ja estava consolidada una legislació exigent en la protecció del consumidor (Llei de 31.7.85) i en el risc de les condicions generals del contracte que venen predisposades per la part contrària.

Malgrat aquestes exigències generals d'informació concreta, clara, comprensible pel consumidor en general (Llei 31.7.85) i per la clientela de les entitats financeres (INAF) en particular, resulta que se li ofereix als clients agents, sense cap experiència en l'àmbit financer, ni coneixements

especials, davant un producte tant arriscat (i nou, aleshores) no es prenen totes les precaucions que la legislació esmentada ja exigia per assegurar-se de que entenia la complexitat del producte i sobretot els riscos sobre el capital invertit. Recordem que en el test d'idoneïtat el Sr. B. expressa que està disposat a "una mica de risc" que després va concretar en un - 5% del capital (en va perdre el 70%). No és acceptable l'argument de l'entitat de que ja tenia altres productes similars d'altres entitats espanyoles per conèixer el risc. En realitat, no hem conegut les condicions d'aquesta altres productes financers per poder arribar a la conclusió a la que arriba la part apel·lant. No consta que se li fes cap simulació d'escenaris possibles o previsibles, se li indiqués amb un llenguatge "de carrer" que era el que anava a assumir per si, finalment, les pitjors previsions es produïen. És més, en la documentació que va signar el Sr. B. ja s'incomplien els requisits de la "Nota al subscriptor" perquè a) la seva subscripció ja era superior al 25% del total del seu patrimoni financer (era d'un 66% de la banda baixa expressada que va xifrar en 150.000€) i el pes dels productes adquirits a través de XXX no era inferior al 40% sinó del 100%. I no només això, quan se li reemborsa el capital resulta que de 100.000€ invertits només se li reemborsen prop de 30.000€. i no se li dona cap explicació escrita de quin dels "esdeveniments ISDA" o una altra causa de la "Nota al subscriptor" explicaria aquella reducció del capital invertit en un 70 %.

En conclusió, davant d'uns clients amb un perfil conservador i no avesat en coneixements financers, XXX havia d'assegurar-se que el producte era idoni i convenient per ells i que comprenien i acceptaven el risc elevat de la seva inversió, sobretot, confiant amb la solvència de XXX (i no d'una entitat estrangera que no tenia perquè conèixer) i de la forma que ho va fer va ser únicament de caràcter formal, a través d'unes clàusules predisposades al seu favor i amb vulneració dels drets d'informació del seu client. No s'han acomplert els estàndards indicats en el fonament jurídic Segon, epígraf II, lletra e) ni del comunicat de l'INAF, apartat 5.

Això confirma l'error-vici en el consentiment que van prestar en el dia 27.8.10 per la qual cosa ha de prosperar l'acció d'anul·labilitat o nul·litat relativa del contracte amb l'obligació de reintegrament recíproc de les prestacions percebudes per les dues parts amb més els interessos legals com es demana.

SETÈ.- Prescripció

Insisteix la part apel·lant en aixecar la prescripció com excepció peremptòria i que la sentència d'instància ha resolt encertadament en aplicació de la doctrina ja reiterada de la Sala en aquest extrem. No aporta cap argument nou l'entitat XXX per rebatre que els dies a quo del termini

triennal de prescripció ha de fixar-se en el moment en que se li comunica de manera clara quina és la liquidació que li correspon al venciment del producte. Això va esdevenir en el dia 15.5.13 -data de la comunicació doncs no sabem la data de la seva notificació- i en interposar-se la demanda en el dia 13.5.16 no havien transcorregut els tres anys. Aquest criteri l'hem aplicat en la STJC 297/17, 195/18, i 506/16 entre d'altres.

El motiu tampoc pot prosperar.

VUITÈ. Costes de la instància

La part recurrent demana de manera subsidiària que no se li imposin les costes de la instància perquè concorria una *iusta causa litigandi*. No podem acceptar aquest greuge perquè les qüestions que planteja en el seu recurs ja han estat resoltes de manera molt motivada en la sentència d'instància i en base a reiterada jurisprudència de la Sala, jurisprudència que coneix perfectament la part apel·lant perquè en varies resolucions ha estat part intervinent, en especial en el rotlle 174/18.

En conseqüència, cal aplicar la norma general del venciment objectiu que troba la seva arrel en el Codi 7,51,5.

Aquest motiu també ha de ser rebutjat.

NOVÈ. En resultar desestimat el recurs procedeix imposar les costes per ell generades a la part recurrent, de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de XXX,SA contra la Sentència dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles en data 9 de juliol de 2018, que confirmem íntegrament

Imposem les costes d'aquesta alçada a la part apel·lant.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-